

februar 2020

Leto 2020

Rdeče morje

22. februar 2020, sobota

Ljubljana, Slovenija - Port Ghalib, Egipt

Pred nekaj leti sva se vračala na Malo na Havaje. Ob pol šestih zjutraj sva se odpeljala od doma, ob pol devetih zvečer sva bila na Mali. Petnajst ur. Od tega sva bila 24 ur po letalih in letališčih v transferju. Danes sva se odpeljala ob sedmih zjutraj in bila na Mali ob enajstih zvečer. Od tega tri ure in pol v zraku. Šestnajst ur. Pa naj še kdo reče, da so Havaji daleč in Rdeče morje blizu!

Kakorkoli, spet sem se naučil nekaj novega. Letalsko karto kupiš preko neta, čekiraš se preko neta, kufre oddaš sam (skeniraš boarding pass na telefonu in na boršo nalepiš nalepko, ki prileze iz mašine) in preko meje greš, ne, da bi te videl policaj (vidi te pa mašina, kjer nekako niso možna pogajanja in deset dolarjev v pasošu). Edini živi uslužbenci letališča so le še varnostniki (ki pa se tudi ne pogajajo kaj dosti). Zato pa teče vse hitro in brez vrst. Popolnoma brez vrst! Morda bomo pa v prihodnje spet lahko hodili na letališče tako, kot smo včasih na Brnik. Pol ure pred poletom.

Kufri so prispeli. Polni so bili državnega denarja. V obliki zdravil. Tako je to pri nama: v Slovenijo potujeva z enim kufrom, iz Slovenije pa z dvema. Delta volumna je enak volumnu zdravil.

Pri Vodafoncih (spet brez vrste - nekaj povsem nepredstavljivega pri prodajalcih mobilnosti!) se oskrbiva z dvema lokalnima simkama, ki bosta aktivni čez eno uro. No, ta ura se je malo potegnila v slabe štiri ure, ampak potem je pa vse skupaj začelo delati. Jasno, tisto, česar sem se bal se je zgodilo. WoWiFi je blokiran (v Italiji sem prej preveril in tam je zadeva lepo delala). Pa, saj to sem vedel, a sem vseeno upal. Blokirana sta tudi Skype in Whatsapp. Tako je ostal le še Viber out po zmerni ceni 18 centov na minuto. Ali pa kolobocija z VPN. Pa še nekaj je bilo drugače, kot sem navajen. Namesto 20 GB, ki so mi jih prodali, so mi naložili flexe. Kaj je to, nimam pojma. V kleni arabščini je sicer morda kje celo razloženo, a meni, polpismenemu Balkancu (brati znam le latinico, ne pa tudi arabskih črk) to kaj malo koristi. No, za dvanajst in pol evrov (v evro kešu, brez računa, na uradnem štantu na letališču) so nama naložili vsakemu 10.200 flexov. In po slabem dnevu normalne uporabe imava vsak še vedno po 10.200 flexov kredita. Če bo tako ostalo do konca, me pravzaprav niti ne zanima več, kakšna enota mere je flex.

Hrano morava kupiti in to se nameniva storiti kar v Hurgadi, ki je edino količkaj-toliko mesto ob cesti proti Port Ghalibu. Vesna navija za Metro, jaz za Carefour. Rezultat je nekaj vmes, Awlad Ragab. Ni ravno prvovrstna trgovina, za prvo silo pa bo. Nekaj takega, kot naš vaški Mercator v Novih Jaršah. Itak je pa ura pozna in do doma imava še slabih 250 km. Ampak. Kupujeva za dalj časa in spet se zaplete z mojo polpismenostjo. Rok uporabe me zanima. Tokrat jaz poznam arabske številke. V šoli sem se jih naučil. Ampak, Arabci jih ne uporabljajo. Oni uporabljajo nekaj drugega. Nekaj svojega. Nekaj arabskega, torej. Le kdo bi to razumel? No, Arabka, ki jo pobaram za prevod iz kr-neki številke v arabske številke, to kr-neki očitno zna prebrati. Podobne težave sem imel na zadnje na Tajskem. Obstoječi Malin gasilni aparat bo tako izdelan na Tajskem v daljni prihodnosti, leta štiri tisoč in nekaj (po Budi).

Mala naju je pričakala v izredno dobrem stanju, le malce ji je brada zrasla :)

23. februar 2020, nedelja

Port Ghalib, Egipt

Moji flexi so začeli kopneti. Iz 10.200 so do večera padli na 10.155. Mislim, da zaenkrat še ni panike. Če bo šlo tako naprej, bo prej potekel rok uporabe bundla, kot pa njegova količina.

Zjutraj sem priklopil elektriko in vodo. Za razliko od karibskih marin, se števec tukaj v dveh mesecih, ko naju ni bilo, nista premaknila. Pričakovano. Arabci so trgovci ne kradljivci. Za razliko od evropsko-afriških potomcev na piratskih otokih.

Akumulatorji so bili v odličnem stanju in so bili zjutraj 96% polni (celo noč so besno hladili in zamrzovali novo nakupljeno robo). Pri vodi sem ga pa polomil, da nisem najprej popolnoma izpraznil tank in natočil svežo. Malo vonja se je našla v zadnjih dveh mesecih.

Ko sva barko pustila na privezu sredi puščave, sva se bala, da bo ob prihodu potrebno lopatati mivko iz kokpita. Pa ni bilo nič od tega. Prah je bilo manj, kot bi ga bilo v Izoli. Malo spiranja in kokpit je kot nov. In ostalo? Vse (kar sem danes uporabljal) je delovalo! To se mi ni zgodilo še nikoli. Le kje je finta? Verjetno v tem, da sva barko prvič do sedaj pustila v zmerno toplem in predvsem suhem okolju. Prej je bilo vedno obupno vlažno ali pa mrzlo.

Kakorkoli, zvečer se odpraviva naokoli. Pa peš ne prav daleč. Moje kolenske vezi so me med smučanjem v četrtek spomnile, kako izgleda, ko so strgane. Sicer se lepo popravljajo, ne more pa to biti v mojih letih preko noči. Tudi Vesnin kašelj se umirja. Očitno gre za ozdravljen Corona virus. Cepivo z enakim imenom in podnapisom piva, je očitno dobro prišlo. Pa saj je logično, uporablja se ga skupaj z limono, za katero je pa splošno znano, da je vir zdravja. Na večerjico se dala torej odtaksirati. Najprej preko vode in potem še preko kopnega. Če sva zdrava, še ne pomeni tudi, da sva tudi sita.

malce večernega kiča; na žalost pa so noči dokaj hladne (tam med 17-19C) in tudi čez dan niso več kot 22C = menda je to normalno za ta čas

24. februar 2020, ponedeljek

Port Ghalib, Egipt

Včerajšnje veselje nad stanjem tehnike me dopoldan mine. Prestaviti moram solarni polnilec iz stanja mirovanja v stanje delovanja. In ko to storim, umre. Na mojih rokah je izdihnil! Kar tako, ne da bi se prej poslovil. Pokazal mi je še zadnje številke in potem nič. Nič! Tudi takojšnja reanimacija ni pomagala. Enostavno ga ni več med živimi.

Žaloval sem, vendar čas celi rane. Pri mašincih je ta čas precej kratek: nekaj minut, kolikor je trajalo preverjanje ali v nedrih skriva pregorelo varovalko (ne skriva je). Potem pa v akcijo. Kot sem pričakoval (in se bal) v tukajšnji čulukafriji ni za dobiti ničesar. Pobaram agenta, pa ni nič bolje. Fant se ne razume na nič drugega, kot na pobiranje denarcev. Pod "razume na kaj drugega" seveda ne mislim na tehniko, ampak na telefonske številke trgovin, serviserjev ali kogarkoli, ki vsaj ve, kaj je to solar panel charger controller (agent, jasno, ne ve). Po prošnji, naj mi da kontakt v Hurgadi, pokliče maj-frenda, ki mu da številko njegovega maj-frenda in v tretjem kolenu končno na telefon dobim (sedaj že kar mojega) maj-frenda. Do srede mi sporoči ali bo kaj našel.

Pa se z Vesno usedeva na telefone in net. Plan B. Iščeva. In najdeva. V Združenih državah. Cena je en stotak. Za robo. In pol stotaka za prevoz ter še en stotak za carino, skupaj torej dva in pol stotaka. Ah, ja...

Poskušam naročiti. Jasno, treba je vnesti naslov. Ampak. Tukajšnji naslov je "Cesta med Al Quesirom in Marsa Alamom", hišna številka pa "4 km južno od letališča". In sedaj, Tonček, to razloži računalniku na oni strani oceana (ki na srečo podatek o nadstropju zahteva le opcijsko - če je barka v marini, je že fino, da je vedno v pritličju).

Še klic na DHL in vprašanje prijazni svetovalki (beri: študentki na help desku, ki nima pojma, zakaj tam sedi), koliko časa traja carinjenje. Ker je punca mlada in naivna pove po pravici. Deset dni. Potem, ko je paket že pri oblasteh, še doda. A-joj! Če se še dobro spomnim, kaj je definicija delovnega dne (v petek ne delajo tukaj, v soboto nikjer in v nedeljo v ZDA, hic!) in če upoštevam še praznike (za vsak slučaj tudi tiste v Nepal in Burkini Fasso), bom držal robo v rokah nekje v začetku aprila. Nujno bo treba najti robo kje lokalno.

Za razvedrilo se z Vesno vsak zase usedeva za računalnik in službujeva. Kako prijetno je to v primerjavi s pretepom z oblastmi...

na drugo stran naselja Port Ghalib se peljemo brezplačno z water taxijem - taxist neumorno vedno vleče vrvico z vabo=menda je prejšnji teden ujel barakudo skoraj meter dolgo

25. februar 2020, torek

Port Ghalib, Egipt

Reševanje nabave rezervnega dela se ni premaknilo iz mrtve točke. Tokrat po moji zaslugi. Ko vstanem, je prezigodaj za kakršno koli resno debato z domačini. Oni spijo malo dlje. Po zajtrku jih pokličem, si mislim. Ampak, po zajtrku me Vesna obvesti, da se je posadka vrnila na Anthem in da sva vabljeni na obisk. V marini nas je pet jadrnic. Ena domačinska in štirje turisti. Poleg nas in Anthem je tukaj še Tartaruga (ki je v odhajanju) in Deep Blue (Han je trenutno v Keniji). V marini s tisoč privezi.

Pogovor z domačini bo torej na sporedu po srečanju. To je bil današnji načrt. A se ni ravno uresničil. Po srečanju sva šla samo še spat. Ob enajstih dopoldne smo začeli s kavico, ob dveh nadaljevali s kosilom in do desetih zvečer nekako končali s snackom. Adrian in Mariana, Avstralec in Italijanka, sta po nekaj letih spet prava kruzerja, ki sva ju srečala in izmenjali smo si ogromno informacij. Takih, pravih, v precejšnjem neskladju s stereotipi, ki nam jih ponujajo mediji. Na žalost tudi takimi, ki naju odvrčajo od Sudana. Vse pod vodo je prečudovito, povesta, le interneta ni nikjer. V dveh mesecih, kolikor sta jih prebila v Sudanu, ga nista imela nikjer, razen v Port Sudanu, ki je pa itak zanikrna trgovska luka in tam ni kaj početi.

Adrian je tudi neprimerno boljši pogajalec, kot sva midva. Pivo, na primer, ki stane po ceniku v resortni oštariji pet in pol

evrov, je zbarantal na dva. In popili smo jih kar nekaj. Nama niti potegnili ni, da je to v resortu možno. Seveda se za vrle Egipčane ni bati. Še vedno so trgovali s profitom, saj so vendar Arabci. Kamelji steak so nam prodali po 23 evrčkov, na primer. V deželi, kjer je mesečna plača delavca 150 dolarjev.

Kakorkoli, ko smo po kosilu nadaljevali na Mali in ko sta dami spraznili Baileya in gospoda Glenfiddicha, se je veselje, da sva se končno znebila nekaj špirita mešalo z žalostjo, da nisem naredil ničesar na projektu "solar charger". Ampak, pridobila sva toliko informacij, da solarni polnilec mirno lahko počaka na jutrišnji dan.

Italijanka Marianna je preko find a crew spoznala avstralca Adriana; skupaj sedaj potujeta že 3 leta potuje

26. februar 2020, sreda

Port Ghalib, Egipt

Današnja zanimacija je bila mešana. Nekaj (no, precej) službe in nekaj iskanja prodajalcev sončne opreme. Verjetno so ti prodajalci sončne opreme zaposleni kar na Sončni upravi. Nedosegljivi so bili. Tisto drugo (službovanje) je bilo bolj uspešno. Vesna je Fursovce končno naučila, naj je ne kličejo, ampak ji pišejo. Če jo pokličejo, se ne bo javila, nazaj jih pa ne more poklicati, ker kličejo preko centrale. Jaz bi moral pa Vodafonce naučiti, naj v svojo antivirusno zaščito vključijo tudi kodo za prepoznavanje koronavirusa. Prepričan sem, da je to vzrok, da jim nekaj časa dela in nekaj časa ne. Kaj drugega bi dan danes vendar sploh lahko bilo?

Kontroler pa... Ne vem koliko mailov sva poslala v prazno in ne vem koliko klicev sva naredila, kjer se nihče ni oglasil (vsaj v angleščini ne). Tudi whatsapp orientirana mladež ni odreagirala. Po celem dnevu je še vedno enaka situacija, kot je bila v ponedeljek. Še najdlje sva prišla z nekim potapljačem iz Hurgade (ki se je najprej predstavil kot mehanik) in po nekaj izmenjanih sporočilih le priznal, da sploh ne ve o čem se pogovarjamo. Zelo pomembno je, da bi mu poslali fotko naprave, da jo bo lažje našel. Le kje? V skladišču med potapljaško opremo? Zvečer pokliče in pove, da sedaj razume, da gre za elektroniko. In še malo kasneje pokliče, da je že našel maj-frenda, ki to ima in da bi bilo lepo, če bi mu kar takoj plačali. Aja? Pošlji ti meni najprej ceno in tehnične specifikacije (itak ne verjamem, da je našel pravo zadevo), pa bom videl, če bo delal posel. Tega ne zna, lahko pa pošlje fotografijo. A-joj! Obupam.

Kakorkoli, pozno popoldan se z ekipo Anthem dobimo na pijački in prijetno kramljamo. Adrijan se je potožil, da Glenfiddish ni najboljše zdravilo za njegovo jutranje počutje in tako sva zastavonoši pri pijači ostala sama z Vesno. Jaz sem srebal svoje pивce, ona je barmana učila kako se delajo koktejli. Predvsem tisti del, koliko alkohola morajo vsebovati. Da so zdravi!

za slovo še ena skupna fotografija; jutri Anthem izpluje proti Jordaniji

Anthem je 60 čoveljska jadrnica

v oštarijah pa lokalni rock pevec = v stilu karaoke

ali pa glasbenik z violino, ki igra v ritmu pop/rock/težno glasbe ... skratka kamorkoli se obrneš iz vsakega lokala nekaj glasnega... na naši strani pa tišina :)

27. februar 2020, četrtek

Port Ghalib, Egipt

Ob enih ponoči so se Arabci zmigali in odgovorili na (en) mail. Ponudba je sanjska. Dve tretjini ameriške cene, dostava takoj, najnovejša tehnologija. Ker te tiče že malo poznavajo, ponudbo jemljeva z zadržkom. Situacija se razvija v skladu s pričakovanjem. Ko danes sporočiva, da je zadeva "sold", je na oni strani "khhkhm, sorči". So (kao) preverili in zadeve ni na lagerju. Sedaj je nekaj drugega na zalogi. Slabše in dražje. No, še vedno je sprejemljivo. Malo se jutri še pogajamo in potem kupiva. Upam. Zvečer je priletel še en odgovor. Na Whatsapp. Po dveh dneh. Poslovneži na kvadrat. In spet smo začeli skoraj na začetku - le fazo fotografije smo tokrat preskočili...

Anthem bi danes morala izpluti. Ob devetih dopoldan, desetih najkasneje. Weather window se jima ob otoku Tiran zapira jutri. Pa ob dveh popoldan še kar nimata papirjev. Nekaj hude krvi pri port kapitanu obradi sadove in zadeva je takoj urejena. Vsaj še štiri dni ne smeta izpluti. Voila, da se ve, kdo je oblast v deželi puščavski! Mariana je vidno razkurjena in že premišljuje, komu bi pisala pritožbo. Nemec, ki je podobno čakal na katamaranu nekaj dni in končno izplul predvčerajšnjim, jo je naslovil na agenta, marino in svoj konzulat. Efekt, mislim, bo defekt. No, vseeno boljša tema za ambasado, kot to, da ne znaš vtakniti kabla za elektriko...

Večer je tako namenjen druženju. Preko dneva sem šel na drugo stran raje peš, kot s taksijem. V lepem in (končno) toplem vremenu je dobre pol ure dolg sprehod čisto prijeten. Zvečer pa je boljša varianta taksiranje. Vesna ne gre, delo jo čaka. Mislim pa, da je razlog tudi v tem, da je Anthem privezana tako daleč od pomola, da se je treba za vstop pridingirati. In pomol je ob oseki visok vsaj meter in pol. Še sam ne vem, kako mi bi uspelo plezanje, če bi bila posadka na barki. Pa je ni bilo in to so vedeli vsi kelnerji v bližini. Vsi so vedeli vse o vseh. Selo! Ampak, po eni strani je pa to dobro. Kraje so v takih skupnostih precej težje in prevsem redkejšje. Anthem je bila na privezu z na stežaj odprtimi vrati.

na umetni palmi obešen vodafonov oddajnik

bolj malo nas je privezanih na naši strani tega turističnega kompleksa

28. februar 2020, petek

Port Ghalib, Egipt

Sinoči sem menil, da vsi vedo vse o vseh. Pa ni bilo tako. Nihče ni vedel ničesar o nikomur! S štirimi maj-frendi sem govoril in vsi mi strumno povedali, da je posadka Anthem na kopnem. Točno so mi opisali, kam in kdaj sta odšla in celo kdaj se vrneta. Pa nič od tega ni bilo res. Ali si vsi izmišljujejo enake zgodbe ali pa jih kopirajo en od drugega. Ali so torej lažnivci ali pa plagiatorji. Mariana in Adrian sta bila ves čas na barki in gledala televizijo. In to sta nama prišla dopoldan povedat, ravno, ko sem bil polno zaposlen.

Polno zaposlen z zdravljenjem posledic pustošenja koronavirusa. Včeraj je udaril na polno (kaj ne ve, da ima letošnji februar en dan več in bi lahko malo razporedil svoje napore?). Kar dva strežnika, za katera skrbim, je okužil. In ker sem imel v načrtu še nekaj drugega dela, mi je dan minil za mašincino. Še, ko sva malo pred mrakom odšla z Vesno malo na zrak, so uletavali maili.

Arabci danes ne delajo, le en fant se je odzval na Whatsapp sporočilo. Včeraj se je javil, da lahko dobavi kontroler in potem, ko sva ga pozvala, naj pošlje data sheet in ceno, je bilo konec razgovora. Danes je le odgovoril, da naj ga razumeva, saj vendar čaka na ponudbo in ostali ne delajo. A-ja-ja-jaaah, diler (sinonim za prijazno svetovalko).

Če se z Anthemovci nisva uspela srečati sinoči in danes dopoldan, nama je to končno uspelo zvečer. Imeli smo piknik ob morju. Piknik s pivom in arašidi. In potem nadaljevanje v bližnji oštariji. Jaz sem pil pivo za tri in pol evre, nekateri vodo za štiri...

načičkana ladja iz kao starih časov, v podpalubju delno s steklom, da lahko opazuješ podvodni svet in filmski faraon

možakar je poziral na vse mogoče načine, se slikal z nami, kdo ve, mogoče pa pademo na finto in gremo na 5urni izlet s to ladjo za 75€, vendar le 20 minut proč od resorta ...no, ja, mislim, da ni panike, vsaj z najine strani ne :)

res očem prijazno dekorirana hrana kar vabi, da jo vzameš... a ni bila namenjena nam smrtnikom temveč vsem šefom v port ghalibu, ki so imeli nek sestanek z večerjo

29. februar 2020, sobota

Port Ghalib, Egipt

Času iztrgan dan. Redek pojav na planetu Zemlja. Dan, ki se prikaže samo vsako četrto leto. Misteriozen dan. In še bi ga lahko imenoval na različne načine. No, za mene je to le another day in paradise. In sedaj tudi zanesljivo vem, da si ne želim v raj. Tam se dela tudi ob sobotah. To pa že ni zame! Je že bolje v peklu, kot v raj. V peklu se kuri (roštilj). Itak bomo pa vsi Zemljani šli v pekel. V skladu s katerokoli religijo gredo v pekel vsi neverniki. In ni šans, da se temu krutemu pravili izogneš, če si še tako priden vernik ene same religije. V vseh drugih verah si nevernik. Ko se pred nebeškimi vrati izvaja glasovanje vseh možnih vratarjev, bo tvoj sigurno preglasovan.

Danes sva končno dobila potrdilo, da lahko prideva po kontroler, če le kak dan vnaprej javiva, da bova prišla. Baje je na lagerju. Cena? Odvisno, ali želiva plačat davek ali ne želiva? Ne želiva. Poten je cena brez davka, nou-problem. Pure cash society. In greva v najem avtomobila, da se bova z njim popeljala v Kairo. Spet se zadeva odvija le počasi. Od dopoldneva do temne noči. Neskončno telefonskih klicev, whatsapp sporočil in celo mailov. Šele ob pol devetih zvečer končno sediva v avtočku in skupaj z Anthem se odpeljemo v mesto (hmmm, če se temu naselju lahko reče mesto?) Port Ghalib.

Parkiramo, izstopimo in se takoj spečamo z Omarjem, Arabcem, ki dela v enem izmed hotelov kot vodič 4WD izletov v puščavo. Nimam pojma, zakaj se pogovor začne. Kar tako. In kar tako je Omar podaril gospema čokoladne piškote (ki jih je ravnokar kupil za sosedove otroke). In kar tako nas je povabil v kafič. In kar tako je plačal kavo in čaj. In kar tako je začel razlagati to in ono. Med drugim tudi svoje poglede na njihovo politiko in njihov način življenja. Celo ob njihovo vero se je obregnil in nam ponujal alkohol po diskontnih cenah. Veliko je povedal, zanimiva izkušnja (ok, skozi malo filtra je povedano le treba spustiti, ampak tega smo itak vajeni kjerkoli na svetu). In arabska gostoljubnost se je ponovno izkazala - tujec je vedno dobrodošel gost. In gost ne plača nič.

kofetkanje ob cesti z Omarjem in njegovimi prijatelji